

Nastavljajući ciklus kateheza koji se održava tijekom cijele Jubilarne godine, pod nazivom "Isus Krist, naša nada", Papa usredotočuje svoju meditaciju na temu Isusove Pashe.

U duhu „otiđe propovijedati duhovima u tamnici“ (1 Pt 3,19).

Draga braćo i sestre, i danas se zaustavljamo na otajstvu Velike subote. To je dan vazmenog otajstva u kojem se sve čini nepomično i tiho, dok se zapravo zbiva nevidljivo djelo spasenja: Krist silazi u podzemlje kako bi donio navještaj uskrsnuća svima koji su bili u tami i sjeni smrti.

Ovaj događaj, koji nam liturgija i tradicija prenose, predstavlja najdublji i najradikalniji čin Božje ljubavi prema čovječanstvu. Nije dovoljno reći niti vjerovati da je Isus umro za nas. Potrebno je priznati da je vjernost Njegove ljubavi htjela potražiti nas tamo gdje smo se sami izgubili, tamo gdje može doprijeti samo snaga svjetla koje je sposobno prodrijeti u područje tame.

Podzemlje, u biblijskom smislu, nije toliko mjesto koliko egzistencijalno stanje: stanje u kojem je život oslabljen, gdje vladaju bol, samoća, krivnja i odvojenost od Boga i drugih. Krist dolazi do nas čak i u toj provaliji, prelazi prag tog kraljevstva tame. Ulazi, da tako kažemo, u samu kuću smrti, da ju isprazni, da oslobodi njezine stanovnike uzimajući ih za ruku jednog po jednog. To je poniznost Boga koji se ne zaustavlja pred našim grijehom, koji se ne straši pred krajnjim odbacivanjem čovjeka.

Apostol Petar, u kratkom odlomku iz svoje Prve poslanice koji smo čuli, kaže da je Isus, oživljen u Duhu Svetom, otišao navijestiti spasenje "i dušama u tamnici" (1 Pt 3,19). To je jedna od najdirljivijih slika, koja nije razvijena u kanonskim Evanđeljima, već u apokrifnom tekstu zvanom *Evanđelje po Nikodemu*. Prema toj tradiciji, Sin Božji ušao je u najgušću tamu kako bi dosegao i posljednjeg od svoje braće i sestara, kako bi i tamo donio svoje svjetlo. U tom činu nalazi se sva snaga i nježnost vazmenog navještaja: smrt nikada nije posljednja riječ.

Predragi, Kristov silazak ne odnosi se samo na prošlost, već dodiruje život svakoga od nas. Podzemlje nije samo stanje onih koji su umrli, već i onih koji žive smrt zbog zla i grijeha. To je i svakodnevni pakao samoće, srama, napuštenosti, životne borbe. Krist ulazi u sve te tamne stvarnosti kako bi nam posvjedočio Očevu ljubav. Ne da bi sudio, već da bi oslobodio. Ne da bi okrivio, već da bi spasio. Čini to bez buke, hodajući na prstima, kao netko tko ulazi u bolničku sobu da pruži utjehu i pomoć.

Crkveni oci, na stranicama izvanredne ljepote, opisali su taj trenutak kao susret: susret između Krista i Adama. Susret koji je simbol svih mogućih susreta između Boga i čovjeka. Gospodin silazi tamo gdje se čovjek sakrio iz straha i zove ga po imenu, uzima ga za ruku, podiže ga, vraća ga svjetlu. Čini to s punim autoritetom, ali i s beskrajnom nježnošću, kao otac sa sinom koji se boji da više nije voljen.

Na istočnim ikonama Uskrsnuća Krist je prikazan kako razbija vrata podzemlja i, pružajući ruke, hvata zapešća Adama i Eve. Ne spašava samo sebe, ne vraća se u život sam, već sa sobom povlači cijelo čovječanstvo.

To je prava slava Uskrsloga: to je snaga ljubavi, solidarnost Boga koji se ne želi spasiti bez nas, već samo s nama. Boga koji ne uskrsava a da ne zagrlj naše bijede i podigne nas prema novom životu.

Velika subota je, dakle, dan u kojem nebo najdublje posjećuje zemlju. To je vrijeme u kojem svaki kutak ljudske povijesti biva dotaknut svjetlom Uskrsa. A ako je Krist mogao sići dotle, ništa ne može biti isključeno iz Njegova otkupljenja. Ni naše noći, ni naši najstariji grijesi, ni naši prekinuti odnosi. Ne postoji prošlost toliko uništena, ne postoji povijest toliko narušena da ne može biti dotaknuta milosrđem.

Draga braćo i sestre, silazak, za Boga, nije poraz, već ispunjenje Njegove ljubavi. Nije neuspjeh, već put kojim pokazuje da ni jedno mjesto nije predaleko, ni jedno srce prezatvoreno, ni jedna grobnica previše zapečaćena za Njegovu ljubav. To nas tješi, to nas podupire. A ako nam se ponekad čini da smo dotaknuli dno, sjetimo se: to je mjesto s kojeg Bog može započeti novo stvaranje. Stvorenje sazdano od uzdignutih ljudi, od oproštenih srdaca, od osušenih suza. Velika subota je tihi zagrljaj kojim Krist predstavlja sve stvoreno Ocu kako bi ga ponovno smjestio u Njegov plan spasenja.